

ЦЪРКОВЕНЪ ВЕСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

СЪ БЕЗПЛАТНА ЕЖЕМЕСЕЧНА ПРИТУРКА: „ДУХОВНА КУЛТУРА“ — списание за религия, философия, наука и изкуство.

АБОНАМЕНТЪ: I. За България: За всички абонати църковни учреждения, свещеници, учители, частни лица и пр.) за годиня 130 лева (платими на два пътя); за 6 месеца 80 лева (платими на един път); за 3 месеца 50 лева (сжио); II. За чужбина (абонаментът е само годишен и въ предплата)—250 лева. III. Само „Църковен вестник“—100 лв. Само „Духовна култура“—40 лв. Всичко, което се отнася до „Църковен вестник“ и притурката, да се адресира до Св. Синодъ, Редакцията на „Ц. В.“

Непожъстени ръкописи не се повръщатъ. Всички парични суми да се изпращатъ до Св. Синодъ. Обявления само предплатени, се печататъ на последнитъ страници. Плата съ: 10 лева за заглавие, 5 лева за дата, 5 лева за подпис и за всъща останала дума по 2 лева. Официалнитъ обявления на църковнитъ учреждения се изпращатъ направо въ Администрацията; частни обявления се приематъ и чрезъ агенциитъ последнитъ получаватъ 30% отстъпка.

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Духовни герои и мъченици въ България. — Н. Алексиевъ.
2. Вѣра до край.
3. Евангелски истии. — Иеромонахъ Николай.
4. Празникътъ Св. Са. Кирилъ и Методий.
5. Художествень отгълъ: Свети Георги Софийски. — Н. Алексиевъ; Ант. П. Чеховъ. — Убийство.
6. Бележки и отзиви.
7. Официалень отгълъ.
8. Църковна и обществена лѣтописи: I Учасъ; II Въ чужбина
9. Обявления.

Духовни герои и мъченици въ България.

Следъ покоряването на България отъ турцитъ българинтъ се затворилъ въ своето семейство и се опирлъ на своята бащина православно-християнска вѣра, която му станала единствена котва презъ ония тежки и бурни дни. Отначало турцитъ сравнително малко безпокоили българина въ неговата вѣра, понеже били заети съ непрекъснати войни. Но когато презъ 16 вѣкъ се почувствували пълни господари на Балканския полуостровъ и утвърдили своята власт чакъ до Виена, тѣ се заели да засилватъ вътрешната си национална мощъ чрезъ потурчване на християнитъ. Понеже българитъ били въ сърцето на имперята и най-близко до голъмитъ турски военни центрове — Цариградъ, Одринъ, София, Видинъ и др., тѣ насочили своето внимание къмъ тѣхъ. При това българитъ били най-беззащитни, понеже били църковно обезпавени и подчинени на чуждата тѣмъ Цариградска патриаршия.

Опнитъ на турцитъ да потурчатъ българитъ взимали най-разнообразни форми. На първо време тѣ взимали като данкъ млади, хубави български момчета, възлагавали ги въ мохамеданство и отъ тѣхъ образували най-храбрата си войска — еничаритъ. Тѣ грабили хубави български момъ, завличали ги далече въ турски села, градове и въ харемитъ на Цариградъ и Одринъ. Народнитъ пѣсни ни даватъ покрътителни картини на таква насилия. Ето една такава пѣсень, въ която драматично се описва, какъ братътъ брани своята сестра, хубава Яна отъ потурчване и какъ става мъченикъ за вѣра и българска честь.

„Давашъ ли давамъ, балканджи Йово, Хубава Яна на турска вѣра?“

— Море войвода, глава си давамъ, Яна не давамъ на турска вѣра! — Откъкоха му и дветъ рѣце, Та пакъ го питатъ и го разпитватъ:

„Давашъ ли давамъ, балканджи Йово, Хубава Яна на турска вѣра?“

— Море войвода, глава си давамъ, Яна не давамъ на турска вѣра! — Откъкоха му и дветъ нозе, Та пакъ го питатъ и го разпитватъ:

„Давашъ ли, давамъ балканджи Йово, Хубава Яна на турска вѣра?“

— Море войвода, глава си давамъ, Яна не давамъ на турска вѣра! — Изболоха му и дветъ очи И го не питатъ нищо разпитватъ,

Гуко си взехъ хубава Яна, Та я качиха на бѣзва коня, Да я откаратъ долу въ полето, Долу въ полето, въ татарско село. Яна Иванову тихомъ говори: — Остани сбогомъ, брате Йоване! —

— Хайде съ здраве, хубава Яно; Очи си нѣмамъ, за да те видя, Рѣце си нѣмамъ да те пригрѣна, Нозе си нѣмамъ да те изпратя!

Особено е било тежко положението въ това отношение за българитъ презъ 16 и въ началото на 17 вѣкъ. Това е най-мрачната, най-безнадеждната епоха.

Насилственитъ потурчвания ставали много често, а въ началото на 17 вѣкъ станали масови и въ Родопскитъ области. Но българинтъ тъкмо презъ тая епоха е издигналъ отъ своята срѣда твърди изповѣдници на Христовата вѣра, които пламенно отстоявали предъ всички съблания и насилия и загивали мъченически за вѣра и народност. Както древнитъ християнски мъченици доказвали на могъщата римска власт, че християнството е безсмъртна и непобѣдима сила. Така и българскитъ Христони изповѣдници доказвали на турскитъ владѣтели, че българскитъ духъ и вѣра сж нескръшними и безсмъртни.

Само София е дала презъ 16 в. трима видни мъченици и герои за вѣра и народност, които църквата е издигнала и причисляла къмъ лика на светитѣ. Това сж: Св. Георги Софийски (1514 г.), Св. Николай Нови (1555 г.) и Св. Георги Кратовски, сжщо загиналъ въ София.

Народъ, който дава такива мъченици и герои, е духовно непобедимъ. Умирайки за своята вѣра, тия мъченици сж умирали и за българското име, за българската народност. Вѣрата и народността се сѣли въ една цѣло, въ единъ духъ, въ една непобедима крепостъ, задъ които българинтѣ се утвърдили въ оная мрачна епоха и се спасили, за да излязе после бодъръ и крепкъ и да заеме своето историческо мѣсто на Балканския полуостровъ.

Н. Алексиевъ.

Вѣра до край.

Работи непрестанно! Ако презъ нощта, когато отивашъ да спишъ, си споминишъ, че не си изпълнилъ всичко каквото трѣбваше, то веднага стани и го изпълни. Ако около тебе има хора злобни и безчувствени и не искатъ да те слушатъ, то падни предъ тѣхъ и искай нѣмъ проща, защото и ти си виновенъ въ това, че не искатъ да те слушатъ. А ако не можешъ вече да говоришъ съ озлобенитѣ, то служи имъ като млчливъ и като никога не губишъ надежда. Ако пъкъ всички те оставятъ и даже те изгонятъ съ сила, то, като останешъ самъ, падни на земята и ѝ цѣлуй я, намокри я съ твоитѣ сълзи и земята ще даде плодъ отъ твоитѣ сълзи, макаръ че никой не те е видѣлъ и чулъ въ твоето уединение. Вѣрвай до край, та даже ако се случи така, че всички на земята да сж се отвърнали отъ правия пътъ, а те само единственъ да си останалъ вѣрнъ. Принеси и тогава жертва и възлази Бога, макаръ и да си останалъ самъ. А ако има и другъ като тебе, съберете се и вие ще бъдете цѣлъ свѣтъ, свѣта на живата любовь. Разбирайте се единъ съ другъ въ умиление и възхвалитѣ Господа! Защото макаръ и въ васъ дамата, но се изпълнила Неговата правда.

Ако самъ сгрѣшишъ и бждешъ скърбенъ даже до смъртъ за твоитѣ грѣхове, или за твоя внезапенъ грѣхъ, то зарадвай се за друго, зарадвай се за праведни, зарадвай се за това, че ако ти си сгрѣшилъ, то затова пъкъ той е праведенъ и не е сгрѣшилъ.

Ако пъкъ злодейството на хората те възмути и негодувание и скръбъ гоѣдма, силна те обхване и даже пожелаешъ да отмишъши на злодейцитѣ, то страхувай се отъ това чувство; веднага иди и страдай така, като че ли самъ си виновенъ за това злодейство на хората. Приеми тия мжки и изтѣрпни и ще се утоли сърдцето ти и ще разберешъ, че и самъ си виновенъ, защото си могълъ да свѣтишъ на злодейцитѣ и не си свѣтилъ. Ако би свѣтилъ, то съ своята свѣтлина би озарилъ и пътя на другитѣ и този, който е извършилъ злодеянието, може би, не би го извършилъ при твоята свѣтлина. И даже ако ти си свѣтилъ, но видишъ, че не се спасяватъ хората и при твоята свѣтлина, то пребди твърдъ и не се усъмнявай въ силата на небесната свѣтлина; вѣрвай въ това, че ако сега не сж се спасили, то после ще се спасятъ. А не спасятъ ли се и после, то синоветѣ имъ ще се спасятъ, защото нѣма да умре твоята свѣтлина, макаръ и ти вече да си умрѣлъ. Праведникътъ си отива и неговата свѣтлина остава. А спасяважъ се всѣкога следъ смъртъта на спасяваща. Човѣшкитѣ родъ не приема своитѣ пророци и ги избива, но хората обичатъ

своитѣ мъченици и почитатъ тия, които сж измѣждали.

Ти за всички работи, за бждещето твори! Не искай никога награди, защото и безъ това велика е твоята награда на тая земя: твоята духовна радостъ, която само праведникътъ намира.

Не бой се нито отъ знатитѣ, нито отъ силнитѣ, но бжди премждръ и всѣкога благодаренъ. Знай мѣрка, знай срокъ, научи се на това!

Когато останешъ въ уединение, моли се!

Непрестанно, ненаситно обичай, всички обичай, всичко обичай! Намокри земята съ сълзитѣ на твоята радостъ и обичай тия твои сълзи! Не се срамувай отъ това, сжми го, защото то е Божи даръ, великъ даръ и не се дава на мнозина, а на избрани.

Евангелски истини.

(Матей 4:18 — 23).

Призоваването на първитѣ последователи Христови, изложено въ Св. Евангелие по Матей (4:18—23), обръща вниманието ни съ това, че за апостоли се призоваватъ човѣци-рибари т. е. неуки и прости люде; че тѣмъ не се обещаважъ никакви богатства и облаги (съ изключение на това, че ще станатъ „ловци на човѣци“) и че отъ страна на повиканитѣ е проявено пълно доверие и преданностъ къмъ Този, Който ги повикалъ — „тѣ веднага . . . тръгнаха следъ Него“. (Мат. 4:20).

Царството Божие е царство во на възнатиата сила и блѣсъкъ, а на миръ, радостъ въ Господа, на блаженство и свобода. Затова и за участвуващитѣ въ него и особено за ония, които взематъ по-първитѣ мѣста, не е необходимо, както това е за свѣтскитѣ царства, да бждатъ отъ знатенъ родъ, да сж съ красива външностъ, съ здрави миши, съ много пари, съ широки познания, както и съ качества на опитни въ държавническото изкуство синове на тоя вѣкъ. Първото иждо, което трѣбва да притежаважъ последователитѣ на Господа, е сърдечната простота, дълбокото съзнание за собствената духовна нищета, съ една дума — *смирението*. Ето нѣя-благоприятната жертва и най-ценното богатство въ очитѣ на Бога. За людетѣ съ свѣтско схващане и мждурване (мангалитетъ) е чужда тая проповѣдь, странно е въ умитѣ имъ това слово. „*Богъ избра оново, що е безумно на тоя свѣтъ, за да посрами мждоритѣ. Богъ избра оново, що е слабо на тоя свѣтъ, за да посрами силнитѣ*“ (1 Кор. 1:28). Такива (смирени) бѣха и апостолитѣ, които, макаръ и прости, победиха свѣта и съ божествената премждростъ, която изобилно издѣлила смиренитѣ имъ души, посрамиха мждростта на езическитѣ философи. Такива бѣха Петъръ и Андрей, Иаковъ и Иованъ, синоветѣ Зеведеви, такива бѣха всички апостоли, такива сж били всички проповѣдници на Словото отъ стародавнитѣ времена, та дори и до день днешенъ, Богъ се противи на гордитѣ и на смиренитѣ дава своята благодатъ. Затова нека не се оцудваме и недоумяваме, когато Богъ посрава мнозина горделивци и открива слово на мждростъ отъ уста на прости и неуки.

Спасителтъ не обеща на първитѣ си последователи нищо земно — слава и богатство, властъ и честь предъ човѣцитѣ. Той имъ обеща само да ги направи *ловци на човѣци*. А това е свързано съ не малко усилия, изпитания, мжки и преследвания. Ако обикновенитѣ рибаръ трѣбва често да прекара безсънни ноци, разочарованъ отъ безплоденъ риболовъ, корабкружения и др., ловецитѣ на човѣчки души е изложенъ на много по-голямъ опасности. Всички апостоли-ловци заплатиха дадената имъ отъ Бога честь съ собствения си животъ.

Днес ние сме станали тъй себични. Отбъгваме духовното риболовство, защото то не ни дава облаги, или пъкъ го приемаме, когато може да ни изпрати знатни и богати. Нали винаги при избиране на поприще въ живота си даваме първома смятка за веществената придобивка? Затова ние хвърляме мрежи въ житейското море, но безрезултатно; оплавяме се, както нѣкога апостолитъ се бѣха оплавяли: „Наставниче, дѣла ношъ се мжчхне и нищо не уловихме!“ (Лук. 5:5).

„Тъ (апостолитъ Петъръ и Андрей, Иаковъ и Иоанъ Зеведеи) веднага оставиха мрежите . . . кораба и тръгнаха следъ Него (4:20 и 22). Въ признава на Христа „вървете следъ Мене!“ трѣбва да е имало голяма сила, за да накара апостолитъ да сжкватъ здравитъ естествени връзки на синоната любовь и да тръгнатъ следъ Него. Христосъ не се е сѣрлял за дълго при рибаритъ ги въ убеждава и склонява. Не! Той „вървеше покрай Галилейското море, видя ги и имъ каза: вървете следъ Мене!“ Удивителна е всепрядаността на апостолитъ! Наистина нѣкоя отъ тѣхъ за дълго още не можаха да се освободятъ напълно отъ човѣкитъ предстани за Месия и Неговото царство, очаквайки нѣкаква земя награда (Марка 10:28 и 37). Но всепрядаността, която тѣ Му засандетелствуваха още при първото повикане, безъ да има налична гаранция за изпълнение на очакванията, е достойно за удивление.

Мнозина чуватъ въ себе си зова Божий, който ги приканва къмъ своето служение. Тѣ заглушаватъ тоя гласъ и подобно на Иона бѣгатъ въ далечния Тарсисъ. Други чуватъ гласъ, приканващъ къмъ покаяние и изправление. Тѣ не се вслушаватъ въ тоя гласъ и продължаватъ да живяватъ въ грѣховно нерадение. Ние принадлежимъ всецѣло Богу. Негови сме. Дължимъ Му пълна всепряданост. Бжлемъ ли ние Негови, Той ни каже въ нищо не ще ни остави. Имаше ли Него, ние всичко имаме.

Иером. Николай.

Праздникътъ Св. Св. Кирилъ и Методий

Денътъ на светитъ Солунски Братя за насъ българитъ, безспорно, е най-голямиятъ празникъ следъ Великденъ. Тържествено празнуваме този день, за да отдадемъ заслужена данъ на благодарностъ и признателностъ къмъ двамата велики народни светци за тѣхното апостолско дѣло, и още — за да подигнемъ и засилимъ народността духъ у всички, особено въ младото поколение, да добиемъ бодростъ и смѣлость по търпяния пѣкъ на живота, като се проникнемъ и въздушевимъ отъ тѣхнитъ високи идеали.

Уви, не винаги постигаме тия хубави цели въ деня на светитъ Кирила и Методия!

На самия празникъ тая година, наприрѣтъ, прижстествуваха на молебена, който се извърши на площадъ „св. Алекс. Невски“. Цѣлнатъ тоя грамаденъ площадъ бѣ заетъ отъ учащата се младежъ. Макаръ да имаше доста празно мѣсто по площада, народътъ стоеше по тротоаритъ около него. Шумътъ и разговориято срѣдъ учащитъ се презъ време на такъвъ молебенъ сж обикновено явление. И тъй обикновено се отдава на обстоятелството, че не изсвѣжда се чува ясно гласътъ на свещенослужителитъ и пѣвцитъ. А това далечъ не е оправдателно. Които сж въ строй и подъ команда,

които присѣдствуватъ на богослужение, въ никой случай не бива да приказватъ въ време на молитва — дори и когато не долавятъ всичко отъ онова, що се чете и пѣе.

Но тая година предъ храма-памятникъ бѣ поставенъ високоговорителъ, и всичко гръмко и ясно се чуваше не само по просторния площадъ, а и по съседнитъ улици. И, върѣки това, учащитъ отъ една гимназия всичко време се държаша много неспристойно. На молебена се четеше и пѣше надъ словото Божие, четеше се не на латински, гръцки или арабски, а на езикъ роденъ, старобългарски, Кирило-Методиевски, четеше се по превода, направенъ отъ прославнитъ тоя день велики Братя. А учащитъ-гимназисти, които добре трѣбва да познаватъ и тачатъ Кирило-Методиевото дѣло, не отдаваха решително никакво внимание на четенето, пѣнето, молитватъ и речитъ: тѣ стояха неприлично и всичко време високо разговаряха, смѣха се и се закачаха. А когато се пѣше и свирѣше народнитъ химни и химнитъ на св. Кирила и Методия, тѣ сжичитъ, препасая презъ ramo съ трицѣтната лента, просто станаха невъзможни: взеха още повече да се задирятъ и смѣятъ, да се блискатъ и скачатъ единъ върху другъ, като мнозина отъ тѣхъ си бѣха турнали и фуражитъ на главитъ.

Туй нѣщо силно натжжи всички, които стояха на близкия тротоаръ, и развали правдичното имъ настроение.

А това всичко показва, че е нѣмало кой да научи тѣзи ученици какъ трѣбва да стоятъ въ време на богослужение. Нѣмало е кой да имъ внуши повелително, че въ време на молитва, дори и да не сж разположени да се молятъ, тѣ трѣбва да пазятъ пълно приличие, да стоятъ чинно и благоговейно и да не дразнятъ съ нищо религиозното чувство у молящитъ се до тѣхъ.

Трѣбва да се разбере, че е необходимо системно родолюбиво възпитание, въ което възпитателитъ най-напредъ себе си да изтъкватъ като примеръ. Парадътъ не е толкова срѣствено, колкото всишентъ изразъ на вътрешенъ подемъ. Нека първо изградимъ вътрешния подемъ, за да има какво да изразяватъ външнитъ белези.

Хр. Поповъ.

ХУДОЖЕСТВЕНЪ ОТДѢЛЪ. Свети Георги Софийски.

Зловещъ и кървавъ полумесець е разстлалъ
Рога огромни отъ Истамбулъ до Виена
И възъ пригрѣдка смъртоносна е приспалъ
Геройския духъ на Симеона и Асена.

Въздиша въ ирарчия жъла стария Балканъ,
Молитни трепетно мѣли светата Рила,
Че сѣнката на черъ злокобень ятаганъ
Надъ родната земя е слънцето закрила.

Настрѣхналъ е, трепери въ горестъ цѣлъ Срѣдецъ,
Че вѣрненъ, буденъ синъ на Българското племе,
Георги, краснорилъ и знатенъ първенець,
Измжченъ е до смъртъ — исляма да приеме.

— „Аллахъ единъ е, и единъ е неговий пророкъ!
Надъ кръста тържествува нашата победа,
Покорно преклони колѣно, дай оброкъ
И прѣвъ избраникъ ти бжди на Мохамеда!

Гяуръ и робъ си ти сега взашъ тая земя,
А господаръ ще станешъ надъ народа;
Исляма пригърни, следъ тебе тая рая
Ще трѣгне, и ще бждешъ неинъ прѣвъ войвода.

Могъщъ и непобедимъ е нашия падишахъ,
Подъ негова кракъ вече цѣлий свѣтъ трепери,
И волно, и неволно, съ трепетъ и съ страхъ
Подъ полумесеца ще паднатъ всички вѣри*.

— Така прелъстваха Георги денъ следъ день
Въ затвора, въ дни на черна мъка и тревога;
А мъченикъ, съ таърда вѣра озаренъ,
Изрича смѣль, съ дѣсница дигната къмъ Бога:

— „Ни почести, ни слава, нито черъ палачъ,
Ни мжикъти нечуги въ тая тъмна кула,
Ни покрътителна горкъ въ мжикъти плачъ,
Не могатъ ме склоня Иисуса да похуля.

Ще рукне вашата мощъ: Крехъ се тя на мечъ,
И вѣрата чудовищна на Мохамеда
Крила първа не съ любовъ и блага речъ
А съ изрзавъ ятаганъ печели тя победа.

Христосъ съ търпении вѣнчъ отново днесъ
Разпяватъ въ нашата българска земя - Голгота,
И азъ следъ Него дигамъ своя кръсть съ съ честьъ,
За вѣра и за родъ полагамъ си живота*.

— Следъ туй въ мрачната тъмница презъ ношъта
Пристъжи ровакъ черъ палачъ при мженика,
Поднесе искрещия пламъкъ отъ свѣщъта
Въвъ голото му тѣло и съ гѣвъ извика:

— „Отричай се, гвуръ, отъ кръста и Христа,
Отричай се отъ вѣрата своя пролета,
Отричай се, иль въ огънь твоитъ меса
Ще стопя и ще хвърля за храна на пета*.

— „Напразно всичко! Викна смѣль мженикъ,
„Тѣлото ми е тѣлно — въ огънь изгори ме,
Или на пета ме хвърли, но ни за мигъ
Не се отричамъ отъ Христа и своито име*.

— На другий день по уллицитъ на Сръбцеъ
Георги развеждатъ — тужна върволица,
Съ чалма е убѣчана — новъ търпени вѣнчъ,
И въ дълга турска дреха — нова багреница.

— „Дали не е отстъпилъ Георги отъ Христа
И своя родъ? Дали не е приелъ ислямъ?
„О, не, не, не!“ Съ трепетъ носъ се вѣста:
„Георги не е турчинъ, туй е за измама!“

— Измъченъ, бледъ, но духомъ бодръ, несломленъ,
Светиятъ мженикъ на своитъ съ погледъ казва:
„О, братя, вѣрвайте въвъ Бога и въвъ менъ,
Отъ своя родъ и отъ Христа не се отказвамъ*.

— Настръхналъ е градътъ и цѣль превърна въ слухъ,
Молитва всѣки шепне, кръсти се набожно
Че полумесецътъ и кръстътъ — мечъ и духъ,
Се сблъскаватъ днесъ въ борба велика и тревожна.

— „Кяфиръ и робъ проклетъ!“ — криещъ пащата съ ядъ,
„Глава не скланяшъ ти презъ нашата залаха
И дръжо още смѣхъ ти предъ цѣлий градъ
Да тжпчешъ волята свещенна на Аллахъ!“

Презирашъ нашитъ милости и нашата честьъ,
Отричашъ се отъ рай и избирашъ ада!
Невъренъ синъ! Вземете го и още днесъ
Посрѣдъ междана изгорете го на кладъ!“

Въ потресения и заглъхналъ градъ Сръбцеъ
Изваи се изрзавъ димъ нагоре — жертва съята,
За българския родъ и вѣра новъ герой-свѣтецъ
И новъ негѣльнъ свѣтильникъ въ тъмнината.

— „Свѣтецъ е Георги!“ — шепнатъ отъ уста въ уста
„Хвала на него и на Божието име,
Кръвта си той за насъ пролъъ за Христа,
Предъ подига му всички да се поклонимъ!“

— Народъ, що може въ тъмни, безнадежни дни
Герои, мженици и свѣци да дава,
Безсмъртенъ е, и съ вѣра въ свѣтъ бждинни,
Той пакъ ще просине въ свобода и слава.

Н. Я. Алексиевъ.

Лит. П. Чеховъ.

УБИЙСТВО.

Матей Тереховъ пѣше на всенощната срещу Благовѣщение. Пѣше той сладко и четѣше канона убедително. Всички богомолци стоаха безмълвни, очаровани. Следъ службата той тихичко разказваше на своя събеседникъ:

— Да си призная, не обичамъ брата си. По-старъ е отъ мене, срамно е да осждаме, и отъ Бога се боя, но не мога да мълча. Братъ ми е надмененъ, жестокъ, грубъ и винаги озлобенъ къмъ всички. Минялата неделя му думамъ: „Братко, хадей да отидемъ на литургията въ Пахомово!“ А той изрмъжа: „Нѣма да отида; погътъ е картографъ“. И днесъ не дойде на всенощната, защото свещеникътъ пиелъ и пушелъ. Не обича той духовенството. Не е религиозенъ. Самъ си служи литургия, вечерна, чете си часове; сестра ми пѣкъ пѣе. Той казва: Господу помолимся! А тя отговаря: Господи помилуй!... Грѣхъ, истински грѣхъ. Всѣки день му казвамъ: Оломи се, братко! Покая се! Но... безъ полза...

Азъ обичамъ добро общество, да поговоря и послушамъ нѣщо за религията, да изпѣемъ нѣщо приятно, църковно... но...

Матей се завърна въ кѣщи. Братъ му — тѣ живѣха въ единъ домъ — Яковъ още си служеше всенощна. Горѣха свѣци предъ иконата. Кадилницата изхвърляше къба благоухаещъ тамновою димъ. Аглая, сестра му, пѣше. А дъщерята на Якова, Дашутка стоеше унесена. Матей въведе въ стаята си и почна да чете книга.

Сутринята, на Благовѣщение, преди да отиде въ храма, Матей си попрѣказа съ приятеля. „Азъ отъ малкъ, разказваше той, съмъ религиозенъ. Два-наесетъ годишенъ бѣхъ, а четѣхъ апостола въ храма. После пѣхъ въ хора... Ракия, разбира се, не пиеше, тютюнъ не пушехъ, пазахъ тѣлесна чистота. Луканиятъ почна да ме изкушава. Вѣхъ си далъ обетъ да постя въ понедѣлникъ, срѣда и петъкъ, а месо никога да не имъ. Презъ първата седмица на великия постъ светитѣ отци сж разрешили сухожѣбина, а на слабѣйтъ и трудничитѣ се разрешавали чай да пиятъ, а азъ презъ цѣлата седмица не тургахъ тропичка въ устата си, презъ цѣлния великъ постъ ядѣхъ постно, даже безъ сѣнчогледово масло, а въ срѣнитѣ и петницитѣ нищоко не хвахъ; сжщото правѣхъ и презъ другитѣ посты... Трудно е прѣнѣти дни, а после свикнешъ, стане ти леко, като че ли си на облачитѣ... Така живѣхъ. Но... дяволтъ си имъ работа. Разнесе се изъ града шепотъ: Матей е свѣтецъ, Матей боленъ и безумни издѣрвалъ! Лѣка, разбира се. Но, почнаха да ме обикалятъ. Идваха даже дами и господа за утѣшение. Исказа да имъ чета. И азъ четѣхъ, и проповѣдахъ, и се молѣхъ, и всички се молѣхъ и... ела не полуидѣме. Но Богъ не прати грѣмъ да ме поразя. Навѣрно покойната ми майка се е застѣпяла за мене. И се опоминѣхъ...“

Яковъ бѣ по-старъ отъ Матей 10 години. Въ църква не ходеше, защото смѣташе, че свещеникътъ не изпълняватъ типика, пиятъ вино, пушатъ. Самъ служеше за себе си всѣки день вечерна и утрена, въ празнични дни — литургия, но точно по типика и устава, безъ да пропусне нито една дума. Презъ свободното си време четѣше вслухъ житията на светитѣ. Цѣлиятъ си животъ той бѣ наредилъ споредъ устава и типика. Напр., ако въ нѣкой день презъ поститѣ се разрешава по устава вино „ради труда бѣяного“, то той непременно пиеше вино. Той четеше, пѣше, ходеше, неспремѣно

за да получи утѣшение и милость отъ Бога, а... за да изпълни установенъ редъ. Човѣкъ не може да живѣе безъ вѣра, а вѣрата, споредъ него, трѣбва всѣки денъ, по установенъ редъ, правилно да се изпява съ думи и мисли, каквито подобавятъ на даденъ денъ и часъ. Напр. 1 гл. отъ еванг. Иоана може да се чете и само на Великденъ, отъ Великденъ до Възнесение не бива да се пѣе „Достойно естѣ“ и т. н. Съзвѣства му биваше неспокойна, ако биваше принуденъ да наруши установенния редъ.

Матей осмѣждаше брата си, заедто самъ си служи, заедто дава пари съ лихва, заедто проваля ракия, заедто открадналъ коня и допусналъ да умре въ кръчмата му единъ пииячка, заедто се разпорѣждалъ самъ съ цѣлния имотъ, общо наследство отъ баща имъ. (Двамата братя не бѣха подѣлили наследството). Въ понеделникъ, първата седмица на великия постъ Яковъ си служеше, четеше часове. Матей алѣзе въ стаята и му каза, че ще вземе коня, за да отиде въ Веденянино. Яковъ му забрани.

— Но нали имотътъ е общъ? — каза Матей. Яковъ замълча. После продължи да се моли.

— Грѣхъ, какъвъ грѣхъ! — издума Матей. Опомни се братко! Покая се!

Матей се прибра въ стаята си бледенъ, боленъ. Никой не го потърси и не го пригледа.

Привечеръ Матей отиде въ кухнята, свари си картофи, очисти ги и помоли сестра си Аглая да му ладе малко слънчогледово масло.

— Кой иде масло днесъ? — запита Аглая.

— Азъ, сестричке, не съмъ монахъ. Плъкъ съмъ и боленъ. Би могло и мѣтко да пия.

— А азъ ти казвамъ, че не бива да ядешъ масло! — извика злобно Яковъ.

Матей не го послуша и полъ картофитъ съ слънчогледово масло.

— Азъ ти казвамъ, че не бива да ядешъ масло! — извика още по-високо Яковъ, грабна ченцията съ картофитъ и я хвърли на земята.

— Не смѣя да говоринш! Не смѣя! — викаше като обезумѣлъ Яковъ, макаръ че Матей мълчеше.

— Братко, братко, опомни се!

— Вънъ отъ моя домъ! Веднага! Веднага, чувашъ ли?

— Братко, опомни се! Гордостъ бѣсовска те е овладѣла!

— Мълчи! Мълчи се, дяволе!

— Ти, ако искашъ да знаешъ, си богоотстъпникъ и еретикъ. Бѣсове сж скрили истинската свѣтлина отъ тебе. Молитвата ти не е угодна Богу. Покая се, докато не е късно! Люта е смъртта на грѣшника. Покая се, братко! — издума Матей.

Яковъ сграбчи Матая за плещитъ, за да го изгласа отъ кухнята. Матей се противеше. Аглая взе шишето съ слънчогледовото масло и удари Матая по главата. Матей се заклати. Яковъ го задържа да не падне, взе ютията и съ нѣколко удара уби брата си...

На каторгата той придоби истинска вѣра, за която само жадуваше по-рано. Тукъ той разбра какъ трѣбва да се служи на Бога. Любовь, любовь къмъ човѣка и Бога е нужна. Богъ е любовь.

Братя и сестри християни,

Преди нѣколко години на ул. „Св. Св. Кирилъ и Методи“ № 9 се образува обществото „Добрия Самарянинъ“, съ председателъ и ръководителъ Стефанъ Денева отъ гр. В. Търново. Изглежда, че целта на този човѣкъ е била да забогатѣе по-лесно, и (както по-доле ще видите) не да учи народа въ обществото на „чистъ духовенъ животъ. Тоя самия човѣкъ отначало увлече вѣруещи и добри хора и сега почна да имъ се налага да го слушатъ, та макаръ да е то и противъ волята имъ, той намира начинъ и ги заплашва съ наказание отъ Бога.

Братя и сестри, на насъ това въ провинцията ще ви се види невѣроятнo, но ние, които сме тукъ въ София и сме всѣки пѣтъ въ обществото, и имае време и начинъ, за да видиме и разбереме какво се върши въ обществото, можемъ съ открито чело да ви запомнимъ, че всичко, което се пише въ вестника „Утѣха“ и печати въ разнитъ книжки, които Стефанъ Денева ни задължава да купуваме, сж само измислицитъ на Ст. Денева и Бона Велинова, която той нарича, че е отъ Бога избрана да ръководи и пророкува за всичко на този свѣтъ. Нищо подобно! Бона Велинова имаше по-рано даръ само да открива църкви и манастири, но следъ като *сама безъ Божий даръ* си присвои право да лѣкува и пророчествува и да казва, че ѝ се явилъ еди кой си свѣтия и ѝ казалъ, че тоя човѣкъ ще оздравѣе отъ таква и таква болка, които ти знае отъ баба си още и почна да отговори на запитване, напр. единъ човѣкъ прави запитване понеже ималъ крава, която било телна и искалъ да знае предварително какво ще бжде телето, и Бона прави ношно време молитва, та да ѝ открие Богъ какво ще бжде телето и на сутринта казва, че ѝ се казало женско, а когато се отеглило, телето било мъжко — та загуби по-ранинши си даръ.

Но само тия ли сж примѣритъ, ето още нѣкои таква, и ако стане нужна има още по-силни доказателства за лъжитъ на Бона Велинова.

Една жена прави запитване за мъжа си, който е замалилъ за Америка и цѣль 12 години не се е обадилъ. Жената иска да знае какъ трѣбва да постъпи, за да научи нѣщо за мъжа си, и „пророчицата“ Бона Велинова ѝ каза: „Има ли нѣкои дрѣхки отъ него“, и понеже нѣмало нищо друго освенъ една шапка, Бона Велинова ѝ каза да постави шапката зедало съ една своя риза на чърквѣта и да завърти обратно и той—мъжътъ—ще се взрне; ужъ Богъ ѝ казалъ тѣя.

Друга госпожа страдала отъ нишасъ и прави запитвания, отговори ѝ се, да вземе въ едно шише чистъ хехтинъ, да хване единъ зеленъ гущеръ и да го сложи вътрѣ; 40 дни да го пече слънцето и следъ това да се маже отъ това лѣкарство. Направила това, и като отворила шишето мирисело толкова на лошо, че и седитъ се възмущила, а като се намазала съ него имала таква голѣми болки, че се мѣчла да се измие съ сапунъ и какво ли не още, но отъ нищо не ѝ минавало.

Е, братя и сестри, може ли Богъ да казва таква работи? Христосъ нѣкога е лѣкувалъ безъ лѣкарства, понеже е сила Божия, а това е сѣтаниско, затова е болезнено и беспомощно. Ето и нѣкои очебийно фрази на Стефанъ Денева, който е защитникъ на Бона Велинова. Въ салона на обществото г. Денева говори какво е било преимуществото за отиването на свещени огънъ въ с. Вулгари, Бургаско, и за празника на с. Григорово, отъ кждето е Бона Велинова, че *който не е отишълъ* на тия мѣста, ималъ голѣми грѣхове, защото не билъ жертвалъ за Бога, и че *грѣхветъ му никога нѣмало да се простятъ*. Братята и сестритъ, които чува това и не сж можали да отидатъ не отъ нежелание, а отъ липса на срѣдства, се много отчаеха. Но отчанието имъ

ВЕЛЕЖКИ И ОТЗИВИ.

Обществото „Добрия Самарянинъ“ се разпада. Групирайтъ се около „сестра Мариа“ сж се обадилъ противъ Бона Велинова. Тѣ сж иззали следното „Отворено писмо до вѣруещитъ въ Христовата Църква“.

е напразно. Може ли Богъ да иска да ошегява работитѣ си, нали Богъ е въплотение на любовъ, доброта и смирение, може ли Той да изнува и тормози беззакънния? Разбира се че не, а настоятелността на Ст. Деневъ и Б. Велинова е цяла подлоост. Разбира се, следъ това заплашаване че последватъ запитвания, по какъвъ начинъ могатъ да имъ се простятъ грѣхотѣ — и ето ти ново вземане по 20 лева и повече отдално отъ възнагражденето. Ето къде се крие обира на тия двама помазани отъ дявола, защото само той е лукавъ и може да измисли подобни мерзости.

Но само отъ тукъ ли тѣ печелятъ? Ами като пуснатъ 2-3 книжки съ различни заглавия отъ по 1000 ека. всяка книжка по 3—5 лева, ето ти набързо 15,000 лева и то сигурни, защото ако не вземешъ, грѣхъ те имашъ. Ами вестниците, ами даренията, а само това лице? Ето още нѣщо:

Добритѣ християнки сж изпели хубави пердета за прозорцитѣ въ обществото и Ст. Деневъ ги е *прибралъ за чезъ на дъщеритѣ си*, а салона на обществото пакъ безъ пердета, защото не ги даде за определената целъ? Това може ли да направя единъ набоженъ човѣкъ? Набожниятъ човѣкъ не предпоща материалието предъ духовното. *Бона Велинова направи на всички си земствовае къщи* и още мисли да прави. А зегътъ на Ст. Деневъ има магазинъ за билки и всички колонизални потреби и всички брати и сестри, които правятъ запитване, имъ се казва да се лѣкуватъ и то да се взематъ само отъ тамъ билки, защото тѣ били истинските, а тѣ ги даватъ много по-скъпи отъ другитѣ магазини, но не може отъ друго мѣсто.

А най-компрометиращото за Ст. Деневъ, който претендира за добър и святъ човѣкъ е, че при оплакване на нѣкои отъ братята и сестритѣ, какво че Бона Велинова е гледала на носкъъ, за което всички знаятъ, че това е врачовско нѣщо и се преследва отъ нашето духовенство, Ст. Деневъ имъ казва: „Шомъ това е отъ Бона Велинова, то е отъ Бога прието“. Брати и сестри, всички които сте ходили или сте въ контактъ съ обществото „Добри Самаринци“ знаете за дарбата на сестра Мария Сѣлвата, отъ с. Гложене, Тетевенско! Въ единъ недѣленъ день се бѣше стегло голямо множество народъ, за да чуятъ Божи гласъ чрезъ сестрата Мария и гласътъ Божий почна да изобличава Стефанъ Деневъ и Бона Велинова, че тѣ сж се отклонили отъ Божия пакъ и лѣжатъ народа, като казватъ, че Богъ притѣл светинъ за лѣкуване и други домашни запитвания. Всичко това е лъжа, всички вестници и книжки да се изгорятъ, само малката книжка, дето е донесена отъ Русии следъ войната „Писмо отъ Господа Исуса Христа“, тя е само върна. Не можейки да претърпи изобличението, Ст. Деневъ избѣга и остави всички. Ако той се чувствуваше правъ, щѣше да остане и се защити, но не посмѣ защото имаше кой да го изобличи още повече въ тѣхнитѣ дѣла, и той напусна салона унизенъ безъ никакво възражение. Ето това е истината, брати и сестри! И ако продължава Ст. Деневъ да лъже още народа, то скоро ще чуете, че обществото же бже затворено. *Гласътъ Божий подкаква народа да не се лъже да идва въ обществото, а да отиде въ църква и тамъ да отпраща своитѣ молитви, защото имате духовни пастистри, предначинени за проповѣдь и изпълнение духовнитѣ обряди.*

Членовѣтъ на обществото да ни се правятъ трудъ и харчатъ срѣдствата, за да идватъ на конгреса, който ще е на 30 т. м. (петдесетница). По добре ще направятъ да помогнатъ на нѣкой бѣденъ, *отколкуто да идватъ да слушатъ и служатъ на сатаната.*

Брати и сестри добри християни, това което прочетохте по-горе е истина и не искаме да претърпимъ

неправдата и пишеть тия поредки, за да не се лѣжете заняпредъ. Ако искате да проверите, то ето нѣколко адреса, и ако стане нужда ние можемъ да издѣлимъ съ много свидетели.

Адреси: 1) Стоянка Стоянова, ул. Врана, 55, София 2) Елеонора Тодорова, ул. д-ръ Лонгъ, 13, София. 3) Йорданъ Серафимовъ, ул. Софрония 9, Кюстендилъ.

„Православна дума“ се е засрмила отъ себе си. Нѣколко нейни броя вече иматъ два отдални лица: религиозенъ и хулигански. Вториятъ е отобразенъ на отдаленъ листъ.

Има такъвъ и въ бр. 12 и 13 отъ 25. V. т. г. Охудени сж нигрополити, иеромонаси и свещеници. Нѣколко хули и клеветнически думи сж написани и за мене. Кого ползуватъ хулиганскитѣ страници на „Православна дума“? Тѣ сѣятъ само саблазнь между вѣрващитѣ и даватъ радостъ на враговетѣ на Църквата.

1) Отговоръ на поставени ми въпросъ смѣ да въ три пѣти въ „Ц. В“. И триста пѣти още да кажа „не съмъ масонъ“, „Православна дума“ ще продължава да твърди „не, масонъ си“. Друга храна за нея нѣма. Тя трѣбва да охула, за да удовлетвори ненаситнитѣ домогвания на единъ забравилъ се пакоистинъ.

И ние можемъ да мѣрватъ съ мѣрката на „Православна дума“. Тежко и горко тогава на криещитѣ се около този, издаванъ въ Търговище, пасквилъ. Изглежда че въ този градецъ съ всичко може да се търгува, аже съ вѣрва.

2) Не съмъ писалъ, че свецъ, Василий Яковъ е авторъ на брошурата „Защо се опразнича църквитѣ“.

„Православна дума“ трѣбва да се научи „повнимателно да чете“.

3) На православнодумцитѣ много допаднала поменатата брошура. Всичко написано въ нея е — за тѣхъ — чиста истина: нали се охула единъ неприятенъ тѣмъ човѣкъ. Забравя се, че тази брошура е написана отъ чужди на православното хора. Сажитѣ добросамаринци охулиха и православнодумцитѣ. Честно ли ще бже да направя извадки отъ добросамарински писаници за православнодумцитѣ и да кажа: Вижте какви сж православнодумцитѣ! Честота на Българската църква е накрѣпена! Страшно е, че има такива свещеници въ православ. църква!

Само за илюстрация ще напомя какво пише Ст. Деневъ въ брошурата си „Заблудженята на единъ амитхристъ“ за православнодумцитѣ и за свещеници Василий Яковъ.

„Винаги владци и свещеници сж ставали водители на секти и ереси. . . Днесъ за насъ голяма е опасността отъ появяването на духовни лица, които да заблудятъ народа и да го вкарватъ въ лъжливи пакъ (стр. 4).

Книжката „Ето казавъ въ отнапредъ“, издадена отъ Пролосъ, хр. братство въ гр. Ески Джумая, написана отъ свещеници . . . е насочена противъ обществото „Добри самаринци“. *Авторътъ ѝ е амитхристъ* (стр. 7, 14, 15, 17), противникъ на заревотъ на Духъ Св. (стр. 8), съблазнитель, напълно служитель на сатаната, драквачъ на лъжи (стр. 10), вълкъ въ овча кожа, слуга на Велзевула (стр. 14), противникъ на ново евангелие, лжехристъ (стр. 15), отгължникъ (стр. 17), лъжецъ, който се впримчва въ мрежитѣ си (стр. 20) и желае религията да остане само мъртва буква, изтъркана и непотрѣбна, вѣрващитѣ да охладѣятъ и свещеницитѣ да останатъ сами въ хромовѣтъ, който се е научилъ да краде, пакъ да си краде, който блудствува — да продължава да да блудствува, който лъже, граби и насилва сиромаха — да върши спокойна своята работа . . . (стр. 24), слуга на дявола, даващъ ново лжеучение (стр. 27).

Видѣхте ли се въ огледалото на добросамаринцитѣ? Престанете да хулите и клеветите, ако имате съвестъ!

Д. Дюлгеровъ.

ОФИЦИАЛЕНЪ ОТДЪЛЪ.

Окръжно № 3674 отъ 30 май 1935 година на Св. Синодъ отъ Епархийскитѣ началства въ Царство: Отношението на Църквата и на духовния създъ къмъ гражданскитѣ бракове.

Ваше Високопреосвещенство,

Като Ви съобщаваме решението на Св. Синодъ, взето въ заседанието му на 1 априлъ т. г. по поводъ въпроситѣ, свързани съ случитѣ на гражданскитѣ бракове и отношенията на Църквата и на духовния създъ къмъ тѣхъ, поканваме Ви да вѣдите на подведомствения Ви епархийскитѣ създъ за строго съблюдуване на следното:

1. За Българската Православна Църква брактѣ е „тайна велика“, защото като тайниво е установено отъ Основоположника на вѣрата ни (Мат. 12, 6); още повече, че е подобно на единенето на Христа съ църквата (Еф. 5, 32).

Ето защо, конститутивниятъ (учредителниятъ) елементъ на брака за Българската Православна Църква е вѣнчаването на брачущитѣ се, въпреки, че съгласно на сжщитѣ е едно необходимо условие за неговата законност (чл. 168, п. 6 на Екз. Уставъ). По тая причина за Българската Православна Църква гражданскитѣ бракъ по начало е нищожитѣ, тъй като е лишено отъ формата, единствена въ състояние, да даде съдържане и смисълъ на брака. Тѣй като пъкъ между Българската държава и Българската Църква има съгласие по тоя въпросъ, то затова въ България сключаването на гражданскитѣ бракъ е недопустимо и не съществува. Единственъ безусловно валиденъ бракъ за българскитѣ поданици е църковнитѣ бракъ. Изходжайки пъкъ отъ т. 4 на Хагската конвенция (макаръ и нератифицирана въ България, затова и незадължителни постановленията ѝ за нея) тъкмо по въпроса за бракъ е неприложимъ осветения отъ вѣковитѣ принципъ на международното право „locus regitatur“ т. е. (закона на мѣстното опредѣля (формата на сключаванитѣ) актове, когато се касае за поданици на страна, чието отечествени закони, подъ страхъ на недействителностъ, предписватъ сключване на църковенъ бракъ и следователно не само въ България, но където е да се намиратъ българскитѣ поданици, бидейки православни, сж дължни да сключаватъ бракъ по църковенъ редъ, въпреки, че държавата, въ която тѣ пребиваватъ въ момента, признава или дори изисква задължителното сключване на гражданскитѣ бракъ. Следователно, сключитѣ въ чужбина гражданскитѣ бракъ българскитѣ поданици не могатъ да се считатъ при завръщането си въ България, че иматъ бракъ, защото тѣхното сжжителство предъ българскитѣ закони нѣма значение и валидноста на бракъ. Изходжайки отъ тоя принципъ на брачнитѣ въпроси следва да се изтъгне още, че църковнитѣ единствено валиденъ за българскитѣ поданици бракъ, не може и да бъде развжзанъ отъ нѣкоя публична власть, нито пъкъ и църква, била тя и православна, освенъ отъ Българската православна Църква въ България.

2. Изходжайки отъ обстоятелството, че въ всички страни е отъ значение изтъкнатия по горе принципъ, на който се основа и Българската Православна Църква, за да иска отъ българскитѣ поданици спазването на отечествения имъ законъ за бракъ, т. е. да ги задължава, където е да се намиратъ, да сключаватъ само църковенъ бракъ, Българската Православна Църква не може да не признае, че и за чуждитѣ поданици е сжщо тѣй задължителенъ тѣхния отечественъ законъ за бракъ. Въ случая има пълно значение поданството на съпрузитѣ,

Тѣхната народностъ и вѣроизповѣданіе сж безъ значение. Ето защо Българската Православна Църква и Българската държава не могатъ да не признаватъ и признаватъ за тѣрпимъ единъ гражданскитѣ бракъ на живущитѣ въ България чужди поданици, дори когато тѣ сж не само православни, но и българи, които Българската Православна Църква счита като нейни подведомствени. Следователно, всѣки гражданскитѣ бракъ, сключенъ законно и признатъ за редовенъ и валиденъ отъ закона за отеството на дадени чужди поданици и живущи въ България се признава отъ Българската Православна Църква за тѣрпимъ.

Искането на такива лица, сключили по своя отечественъ законъ гражданскитѣ бракъ — включително и на православни българи — за унищожение на гражданското имъ брачно свидетелство, не само не може да се удовлетвори, дори и да се приеме за разглеждане докато тѣ сж чужди поданици, тъй като, съгласно изложеното въ т. 1, единственитѣ компетентни за разторжение брачнитѣ договори сждилица, сж отечественитѣ такива, т. е. сждилицата въ страната, въ която е сключенъ самия гражданскитѣ бракъ. Молбитѣ, подадени отъ такива съпрузи до духовнитѣ ни сждилица подъ предлогъ, че въ България тѣ сж единствено компетентни да се произнасятъ по брачнитѣ спорове, не следва да се приематъ въобще за разглеждане поради изтъкнатитѣ съображения.

3. Когато чуждитѣ поданици сключаватъ законенъ т. е. за Българската Православна Църква, гражданскитѣ бракъ, приематъ българско поданство, то ако тѣ сж православни, а и българи, естествено, че попадатъ подъ юрисдикцията на Българската Православна Църква. Тѣхнитѣ гражданскитѣ бракъ наистина е лишено отъ форма по изискваніе на новия имъ отечественъ законъ, но изходжайки отъ съображеніето, че законно създадения браченъ статутъ по законитѣ на тѣхното отечество не може само съ факта на приемането на новото поданство да се счита, че се презвѣща въ незаконенъ, затова тоя бракъ се признава за тѣрпимъ и като такъ не подлежи на унищожение съ преимнаването на съпрузитѣ въ българско поданство. Отъ сжщитѣ, обаче, може вече да се иска разваляне на тѣхния браченъ договоръ. Такова искане, безспорно следва да се отправи къмъ духовния създъ, който съгласно чл. 1, отъ 3. Гр. С. е единствения компетентенъ да се произнасятъ върху брачнитѣ спорове отъ всѣкакъ родъ. Отказътъ да се даде ходъ на единъ подобенъ браченъ искъ, благодарение на това, че се касае за разваляне брачно сжжителство, което е лишено отъ православна форма, е равносильно на отказъ на правосъдие, което е недопустимо при положението, че църквата е признала това брачно сжжителство за тѣрпимо, т. е. за законно. Не ще сѣмнение, обаче, че гражданскитѣ брачни отношения на тия гражданскитѣ съпрузи сж въ противоречіе съ изискваніето на Православната Църква, съгласно които гражданскитѣ бракъ е, по начало нищожитѣ. Ето защо, дългъ се налага на тия съпрузи да се съобразяватъ съ изискваніята на тоя новъ законъ, т. е. да извършатъ и вѣнчание, къмъ което безусловно трѣбва да бждатъ поощрявани и подканани отъ духовната ни власть.

Препоръчваме се и пр.

Намѣстникъ-председателъ на Св. Синодъ:
† Видинскитѣ Неопитъ.

Пенсионирани свещеници. Св. Синодъ е далъ разрешение да бждатъ освободени отъ енорийска служба, съ право на пенсиониране, следнитѣ свещенослужители:

1) Свещ. Костадинъ Христовъ отъ с. Злогошъ,

Кюстендилско. 2) Свещ. Стоянъ Атанасовъ отъ с. Сталийска махала, Ломско. 3) Свещ. Иванъ Гроздановъ отъ с. Хаджийска махала, Берковско. 4) Протоерей Ангелъ Инджевъ отъ с. Славейно, Смолянско. 5) Протоерей Константинъ Панайотовъ отъ с. Кукленъ, Асеноградско. 6) Протоерей Мина Поповъ отъ с. Кааугерово, Т. Пазарджишко. 7) Протоерей Анастасъ п. Райчевъ отъ с. Устово, Смолянско. 8) Свещ. Константинъ п. Димитровъ отъ с. Калековецъ, Пловдивско. 9) Протоерей Василъ Керачевъ отъ гр. Пловдивъ. 10) Протоерей Димитъръ Антоновъ отъ с. Розовецъ, Пловдивско. 11) Свещ. Величъ Ивановъ отъ с. Цръпча, Т. Пазарджишко. 12) Свещ. Иванъ Димитровъ отъ с. Сарая, Т. Пазарджишко. 13) Свещ. Илия Н. Златаровъ отъ гр. Хасково и 14) Свещ. Благой Тодоровъ отъ с. Клементиново, Пловдивско.

Одобрени кандидатури за свещеници.
Св. Синодъ е одобрилъ кандидатуритъ на следнитъ кандидати за свещеници:

1) Стоянъ Ивановъ Пеневъ — за с. Елешница Новоселско. 2) Иванъ Лазаровъ Петковъ — за с. Козниръгъ, Габровско. 3) Христо Кишовъ Байновъ — за с. Хотинца, Търновско. 4) Христо Йордановъ Келевъ — за гр. Елена. 5) Михаилъ Георгиевъ Михайловъ — за с. Ерусалимово, Свиленградско. 6) Иванъ Дечевъ Кимевъ — за с. Старо-село, Блховско. и 7) Злати Георгиевъ Стефановъ — за с. Александрово, Ямболско.

Врачанска епархия. Съ благословението на Негово Високосвещенство Св. Врачанския Митрополитъ г-нъ Паисий, отъ 8 до 19 май т. г. въ помъщенята на бившето свещеническо училище при Черепицкия манастир, се състоя опрѣснителенъ курсъ за свещеници отъ Врачанска и Ловчанска епархия. Курсътъ бѣше откритъ тържествено, лично отъ Кириархъ, който наредѣа основнитъ линии на работата му, която трѣбваше да обогати свещеника практично и теоритично, за да стои той подготвенъ на поста си въ едно време, което има много нужди и толкова смѣнение и скептицизмъ, задушава евангелското семе въ душитъ на християнитъ и правецъ сърдцата имъ каменста безплодна почва. Работата въ курса се изрази въ 40 лекции, засѣщай всички области отъ многостранната дейность на свещеника. Лекторитъ бѣха въздушени отъ желанието да бждатъ полезни съ всичкитъ си сили на епарийското свещенство отъ горепосоченитъ две епархия.

Всѣка сутринъ се отслужаваше с. Божествена служба въ манастирския храмъ и въ параклиса на бившето свещеническо училище. Службитъ се извършваха отъ опредѣлени групи свещеници и завършваха съ проповѣдь на предварително заданите теми. Други групи свещеници бѣха пѣвци, четци, класири и т. н. Вечерното правило, сяко така, се извършваше и завършваше съ проповѣдь. Произнесенитъ проповѣди се подлагаха на критика и оценка всѣки день въ разстояние на 1 часъ време следъ закуската и преди почване на лекциитъ. Правеше се прегледъ и на църковната служба, като се посочваха забелязанитъ грѣшки отъ извършилитъ я. Всѣка лекция завършваше съ свободно обсъждане всички въпроси. Който се пораждаха въ връзка съ третираната материя. Най-ушестителното въ тия случаи е, че можа да се констатира сериозность и любознателность. Програмата бѣше очертана въ духа на она, която е въ проектъ за обща програма, при всички подобни курсове, и изготви напоследъкъ Св. Синодъ. Провериха се познанията и техникската сръчност на курсиститъ по славянско четене и проповѣдь. Трѣбва да се каже, че се констатираха нѣща, които сж повече отъ скръбни въ това отношение.

Така минаха въ молитва и просвѣтенъ духъ близо

две седмици. Всички курсисти бѣха благодарни на Негово Високосвещенство, че полага усилни грижи за духовното имъ издигане и усъвършенстване, а отъ тамъ и за достоинството имъ на народни пастири.

Курсътъ завърши и биде закритъ на 19 май при едно силно подготвено пастирско самочувствие. Долаваше се въ действителность неговото опрѣснание въздѣйствиетъ. А обдуването на свещеницитъ въ тия дни, извиканитъ отъ ученичеството спомени, сподѣления пастирски опитъ, мадритъ съвети на по-възрастнитъ къмъ помладитъ отци, всичко това бѣше едно раздвѣряване и окужаване за повече дейность и по-усѣбно пастирстване за църковна и народна полза.

Иеромонахъ Стефанъ.

Нерокопска епархия. Когато човѣкъ премине Баракото и се отправя къмъ Горна Джумая той чувствуваше, че навлиза въ единъ съвсемъ другъ край. Отъ Баракото надолу селата сж малки, бедни, разхвърлени. Нѣкои отъ тѣхъ заематъ една площъ отъ 8—10—12 километра. Рѣката Струма твърде често разлива мѣтинитъ си води и подпомагана отъ множество буини планински потоци и пороница е лишала на много мѣста населението отъ работна земя. Тукъ осждящата се чувствуваша на всѣка стѣпка. Обаче за голѣма радостъ — осждяща само материята. Въ замѣна на което духовно народътъ въ тоя край е пребогатъ. Населението има запазено здраво, чисто религиозно чувство и буленъ несъкръшнъ български духъ. И това население знае достойно да тачи и посреща своитъ любими духовни и политически водачи. Напоследъкъ това ярко пролича при Архирейското посещение на Негово Високосвещенство Св. Неврокопския Митрополитъ г. Борисъ въ с. Покровишкѣ, Г. Джумайска околина.

На 20 май т. г., 5 часа привечеръ, Негово Високосвещенство бѣ прикананъ предъ портката на храма отъ градското духовенство начело съ Архирейския Намѣстникъ, офицеритъ отъ гарнизона, кмета на града и множество християни и християнки. Тая вечеръ бѣ направено отдание на най-великия отъ християнитъ празници — Въскресение Христово. На края на богослужението Негово Високосвещенство даде мѣдри башински и Архипастирски наставления на богомолцитъ. Думитъ му паднаха като благодатна мана въ жадувацитъ за духовна храна сърдца. Мѣстното женско дружество „Македония“, обединяващо въ своитъ редици множество трезви, интелигентни, християнски българки направи възторжена и радостна декларация, че цѣлото дружество, отъ днесъ почва да членува въ тукашното мѣстно православно християнско братство „Възвѣдение Боговодично“.

Въ църковната канцелария, при братска беседа, Н. В. Пресвещенство даде пълни съ мдростъ и наидателность Архипастирски съвети на свещеницитъ.

На 21 с. м., при рано утро, Негово Високосвещенство, съпътствуванъ отъ двамина свещеници, се отправи къмъ с. Покровишкѣ, отгостило на около 10 километра отъ Г. Джумая. На моста на Струма, които тукъ се е раздѣля твърде широко, сж първитъ посрещачи, дошли на два часа разстояние отъ селото, да приветствуватъ любимия си Кириархъ. Говори поздравителни думи младежа Христо Николовъ. Изказа голѣмата радостъ на населението, че тѣхното малко, бедно и разхвърлено село не е забранено. Дѣдо владика видимо трогнатъ отговори, че Господъ и Неговитъ служители обичатъ най-мирнитъ по сърдце. Отъ тукъ пѣти къмъ селото е вече стрѣменъ и опасенъ. Високитъ хълмове сж напълно голи. Тукъ по тия голи хълмове, на двадесетъ махли е разхвърлено селото Покровишкѣ, броящо всичко 160 къщи. Турци, притеснители, съ своята жестока тирания, заставили будния и свободолубивъ

българин да потърси закрила и защита всрѣдъ непристъпнитѣ дебри и усой на балканитѣ.

Наближаваме църквата. Всрѣдъ тия отдалечени балкани, звнѣтъ на малката селска камбана е наистина гласъ небесенъ, гласъ будещъ заспали елѣсти. Не бѣше ли църковната камбана и въ миналото единичнитѣ пазители и буйтели на вѣра и народъ?

Около църквата сж всички християни и християнки. Прѣвъ, съ хубави думи, приветсува Високия Гость енорийскитѣ свещеникъ Гроздѣнъ Николовъ. Думитѣ му сж мили, той проси отъ името на всички енории благословение за папството си. Говоритъ следъ това и кметскитѣ намѣстникъ Стоица Д. Ячовъ, главниятъ учителъ Абрашевъ и особено мило и трогателно две малки деца, които съ своитѣ притветвени думи, поднасятъ балкански цвѣта, извиаха въ всички съла на умиление. На всички тия притветствия Негово Високопроещенство отговори по отдѣлно. Той благодарилъ еднакво и на енорийския свещеникъ и кметския намѣстникъ, и на главнитѣ учителъ и на милитѣ деца. На всѣки отдѣлно даде мѣдри бащински съвети и напѣтствия и за всички напроси небеса благословия и закрила. Светата Божествена литургия бѣ отслужена съ умиление. Хорътъ при църквата при Горна Дижма позъ диригентство на г-нъ В. И. Солововъ взе участие съ хубавото си стройно пѣние. На края на Богослужението Негово Високопроещенство държа високо назидателно Архипастирско слово. Думитѣ му сж мѣдри кратки, братски. Дѣло Владика умѣе да стои и нахрани душитѣ. Той утѣшава, обрѣсва сълзитѣ, укротва бурнитѣ, засила религиозното и българско чувство. Предпазва Богороданото си стадо отъ вѣщи въ очи кожи, целящи да отнѣматъ чрезъ примамливи начини, вѣрата и народността. — „Бждете буденъ граниченъ стража за вѣра и родъ“, съвета дѣло Владика. Народътъ ликува, душата му е нахранена съ благолятъ, мѣдростъ и любовь. Очитъ сж пълни съ радостни сълзи. Громко „многая лѣта“, изтрѣгнато отъ сърдцата на всички, заврѣзва богослужението. Праздненството заврѣши съ скромна братска трапеза, сложена отъ цѣлото село. Следъ това Негово Високопроещенство още единъ пѣтъ благослови тия отдалечени по мѣсто, но базки по сърдце, вѣрни любими свои духовни чада, благослови домоветѣ имъ, добритѣ имъ начинания, земнитѣ имъ плодове и имъ пожела всичко добро и на поля.

Свещеникъ Миронъ Храновъ

Търновска епархия. — Негово Високопроещенство Митрополитъ Софроний на 16 май т. г. пристигна въ градъ Дръново, посрещнатъ тържествено отъ гражданството, ученицитѣ, представителитѣ на официалнитѣ учреждения и организациитѣ.

Митрополитъ биде приветсуванъ първо отъ Негово Всеблагоевѣство Протоерей Илия Лулановъ — Архирейския Намѣстникъ, съ следната речъ:

„Благословенъ грядий во имя Господне“

Ваше Високопроещенство,

Една година и шестъ месеца Търновската Епархия бѣше безъ свой Кириархъ, безъ свой върхоуенъ ръководителъ въ вѣрата и благочестието. На 22 септемврий миналата година по разпоредба на Св. Синодъ на Българската Църква, Епархийскитѣ избиратели съ рѣдко *безстрашие*, въпреки заплашванитѣ отъ тукъ отъ тамъ, въпреки гнета, упрежненъ надъ тѣхната съвѣст и всевъзможнитѣ закани, избрѣха Васъ и посочиха недвусмислено кой ще бжде замѣстника на древнитѣ велики и славни иерарси на търновската митрополитска катедра.

Виждайки днешъ, че сте стѣпали вече на Митрополитския престолъ, нашитѣ души и сърдца сж препълнени съ велика радостъ; согуба е радостъта ни, виждайки,

че застрашената и поругана правда напълно възтържествува.

Тукъ сж пастиритѣ, тукъ сж гражданитѣ. Макаръ тѣ и да Ви знаятъ и да сж Ви срѣщали, като епископъ, днешъ, обаче, тѣ пакъ всички безъ разлика на полъ и възраст и професия, сж се стекли тукъ да засидеелствуватъ обичаи и превръзността си къмъ върховния свой духовенъ вождъ и наставникъ.

Отъ свое име, като Архирейския Намѣстникъ и отъ името на священството въ духовната околина и народа Ви приветсувамъ най-сърдечно съ добре дошли между насъ,

Ваше Високопроещенство

Предприетата отъ Васъ обиколка на епархията е отъ извънредно важно значение. И срѣщата, която Ви се устройва тукъ и другаде има не само важенъ характеръ на бѣлѣжитѣ и величие; не само съответствува на ранга, който заемате въ лествицата на духовнитѣ служби, но има и важно религиозно и назидателно значение.

Най-първо и преди всичко Вамъ се налага да обходитѣ Богороданата Ваи епархия. Чрезъ тѣзи обиколки Вие ще изучите отъ близо нуждитѣ и неволитѣ на епархийското паство, ще изучите Неговитѣ добродетели и пороци, като добродетелитѣ ще поощрявате а пороцитѣ ще корените; по таквъ начинъ Вие ще бждете въ близо и тѣсно общение; ще раздвижите душитѣ и сърдцата на вѣрующитѣ въ Бога и чрезъ Вашето живо слово ще утолите духовния гладъ и жажда на самото паство.

Тази тѣсна връзка между Архирея, пастиритѣ и паството трѣбва да се запази на всѣка цена и заиняги и особено въ нашитѣ лукави дни на упадѣка на вѣрата въ Бога, на упадѣка на морала и благочестието, когато трѣбва да се даде отговоръ на всѣки, който пита за нашата вѣра и упование.

Истинна крайно време е вече да се работи не чрезъ хартия и мастило, а чрезъ живо слово, чрезъ непосредствено общение и допиръ съ народа.

Ваше Високопроещенство,

Вашитѣ най-близки сътрудници отъ вертограда Господнѣ — пастиритѣ — сме близо до народа и най-добре знаемъ неговитѣ нужди и неволи, ала ние съзнаваме своитѣ немощи, съзнаваме нуждата отъ съживяване и инпулсиране; ние съзнаваме своето недостатъство да бждемъ нравствена сила срѣлъ народа и да ръководимъ неговия духовенъ животъ.

Съзнавайки своята мощъ и своето чедостойнство ние Ви молимъ, Владико Свята, да се молите, за да престанемъ непосредствено предъ лицето на небесия нашъ Пастироначальникъ и да получимъ добрата частъ отъ Неговото Царство, каквато частъ бѣше избрала Мариа, състрата на Лазаря.

Следъ това Негово Високопроещенство бѣ приветсуванъ отъ Кмета на града г. Василъ Куролиевъ съ следнитѣ думи:

„Ваше Високопроещенство“,

Щастливъ съмъ, че менъ се пада честъта да Ви поздравя отъ мое име и отъ името на цѣлото гражданство, и изразъ чувството на почитъ и дълбоко уважение къмъ Васъ, духовния началникъ на В. Търновската Епархия.

Минувиството, което днешъ е излѣзло да Ви посрещне, свидетелствува най-добре за чувството на симпатия, което гражданството питае къмъ Васъ и надеждитѣ, които възлага на Ваше Високопроещенство, когато въ днешния моментъ на безпактица и хаосъ на нашия измѣненъ и скѣлъ за всичкия народъ, търси спокойствие и отгѣлъ за изстрадалата си душа, намиряйки се подъ постоянния гнетъ на утрешния нерадостенъ дѣлъ. Ние вѣрваме, че духовенството подъ Вашето мѣдро

рководство ще успее да окриля и затвърди вѣрата въ народа за по-добри дни. Ние не се съмняваме, че Вашето маждо ръководство, Вашето умение и тактъ на духовенъ пастиръ ще допринесе за духовното оздравяване и вѣра въ по-шляхливни дни за мирнинтъ отъ слархата Ви.

Ние живѣемъ съ съзнанието, че просвѣтляването на народа не дойде отъ кординираната дейност на Църквя и Държавя. Това ми дава основание да мисля, че само този път на обща работа ще се изгради духовната и национална мощъ въ българския народъ.

Приветствуайки Ви сърдечно съ добре дошли, азъ Ви моля съшперено да приемете нашата голѣма благодарностъ за посещение на Ви на нашия градъ.

Също Негово Високопреосвещенство бѣ приветствуванъ и отъ господина околинския училищенъ инспекторъ г. Калмуковъ, който произнесе следната речъ:

Ваше Високопреосвещенство,

Доволенъ съмъ че ми се падна случай и азъ да Ви приветствувамъ съ добре дошли въ центъра на Дръновската околия отъ името на многотрудоловното и родолюбиво учителство на сѣщата околия.

Учителството въ Дръновска околия, Ваше Високопреосвещенство, живѣе съ впечатлението и убеждението че българскиятъ народъ наредъ съ материалната, стопанската криза има да изживява и презъможна ударитъ на друга много по-страшна, много по-опасна криза — това е духовната — моралната криза. Ето защо то е много доволно че Вие идвате като Архипастиръ на В. Търновската Епархия въ момента когато нацията ни преживява съдобноси времена, когато обезбавяването на младежката и понижението на личния общественъ моралъ сж въ пълния ходъ. Радостята и доволството на учителството сж още по-голѣми, когато то има предъ очи Вашитъ увѣрени, дадени при канването Ви на Митрополитския престолъ въ старата столица, че Вие идвате да продължите свѣтлото дѣло на Вашитъ предшественци — Патриархъ Евтимий, Иларионъ Макариополски, Климентъ Търновски и други все велики колоси, свѣтли брилянти, всемогщи стълбове на българската Църква.

Тия Ви увѣрени учителството отъ Дръновска околия съ радост и доволство посрещна, защото то живѣе съ знанието, че дѣлото, което Вие поемате, е дѣло не лично, а дѣло за родната българска Църква — за българския народъ. А никога българскиятъ народъ не е ималъ толкова голѣма нужда отъ голѣми духовни водачи и крепители на морала както днесъ. Да се крепи морала въ българскиятъ народъ, значи да се крепи вѣрата въ този народъ. Никой днесъ не отрича, че най-мощната основа на личния общественъ моралъ е религията — вѣрата.

Ето защо, когато днесъ нашиятъ животъ пулсира съ необикновено темпо, когато викаме, че сж засегапти душиитъ на нашиитъ семейства, на нашието училище и на нашето общество, ние учителитъ си поставяме за главна задача да опазимъ и укрепимъ Православната вѣра на нашиитъ дѣди и прадѣди. Въ изпълнение на тая си задача учителството Ви убива, че е готово да се нареди подъ Вашето свѣтло и маждо ръководство за запазване на вѣрата. И това учителството ще стори съ гордостъ и доволство, защото знае, че най-голѣмото зло за единъ народъ е безвѣрието.

Безвѣрието е, което руши националното единство, безвѣрието е, което помрачява свѣтлитъ хоризонти на народитъ, безвѣрието е, което довежда до трагиченъ край много житейски начинания. Учителството отъ Дръновската околия Ви протѣга дветъ си ръце за обща и задружна дейност, защото то се е увѣрило, че възвѣтането въ божественитъ принципи на християнската религия е едно велико и благородно дѣло. Къмъ това дѣло учителството съ трепетъ и благоговение пристъп-

ва. Ние смѣтаме прочее, че Църквата и учителството, като си податъ ръка за взаимодействие и взаимно подпомагане, наредъ съ армията, ще дадатъ тритѣ основни стълба на Държавята.

Каго Ви приветствувамъ още единъ път, изказвамъ пожелания Вашето, макаръ и кратко пребиване въ нашия градъ, да остави дълбоки, трайни, и благотворни следи въ сърцата на всички ни.

Съ увѣрението отъ мое име и отъ името на учителитъ отъ околията, че сме готови чрезъ вѣрата и просвѣтата да работимъ за преуспѣването на нашия малкъ, шестнащъ, но много добъръ народъ Ви приветствува съ добре дошли.

Най-после Негово Високопреосвещенство бѣ приветствуванъ отъ подпредседателя на православното християнско братство „Св. Седмочисленци“ г-жа Райна Рашева съ думатъ:

Ваше Високопреосвещенство,

Особено съмъ радостна да Ви поздравя отъ името на братството съ добре дошли.

Поднасимъ Ви този скромненъ букетъ отъ живи цѣвти, Той символизира душиитъ и сърцата на членовеитъ на православното братство, жадуващи за живото слово да небесния нашъ Учител и очакващи извълно да бладежъ напоени съ Неговото небесно слово чрезъ Васъ, за да можемъ да преуспѣваме все по-вече и по-вече въ разумяването на Господнето учение и да можемъ да приспособяемъ великитъ принципи на Спасителя на любовь и милосърдие спрямо нашиитъ ближни.

Прочее, бждете благословени отъ Всевишния. Вашето название срѣлъ насъ да донесе развнжване на дремащитъ души и сърца и готовностъ за изобилно черпене отъ вѣчнитъ струи на Божественото слово на Спасителя за изданието и вѣченъ животъ.

Добре дошли въ нашия градъ.

На всички Негово Високопреосвещенство отговоритъ съ топли, подходящи архипастирски думи.

Следъ това шестнието се отправи за града. Въ църквата „Св. Троица“ се отслужи Велика вечерна. На другия денъ се отслужи Архирейска служба въ катедралната църква „Св. Никола“, лето Н. В. Преосвещенство говори за свѣбородения. Сѣщия денъ вечерта той извърши Архирейска вечерна въ църквата „Св. Богородица“, лето говори върху целиитъ заданитъ на Православнитъ християнски братства.

На 18 тога посети училището, глето поздравитъ учителството и каза ценни мисли предъ учащата се.

ЦЪРКОВНА И ОБЩЕСТВЕНА ДѢТОПИСЪ.

І У насъ.

Н. В. Царьтъ въ църквата „Св. София“.

На празника Петвдесетиня Негово Величество Царьтъ, придруженъ само отъ единъ секретаръ, се черкува въ столичната църква „Св. София“, лето остана до края на богослужението. При излизане отъ църква до самия дворецъ, народътъ устрои на Негово Величество сърдечни и възторжени овации.

Военниятъ министръ при Намѣстникъ-председателя на Св. Синодъ. На 29 май т. г. Негово Високопреосвещенство Намѣстникъ-Председателя на Св. Синодъ бѣ посетенъ отъ министра на Войната г. генералъ Луковъ.

Изъ храма „Св. Алекс. Невски“. На празника Петвдесетиня — 31 май т. г., св. Литургия въ храма-памятникъ „Св. Алекс. Невски“ бѣ отслужена отъ Негово Високопреосвещенство Намѣстникъ-Председателя на Св. Синодъ, въ съслужение съ храмовото духовенство.

Наместникъ-Преседателъ въ Пловдивъ. На 31 май т. г. Негово Високопреосвещенство св. Видинският митрополитъ г. Неофитъ замина за гр. Пловдивъ, лето е и направял ревизия на Духовната семинария. След тридневно престояване на 2 т. м. Високопреосвещеният Наместникъ-Преседателъ се завърна обратно въ Столицата.

Съръ Едуаръ Бойлъ при Наместникъ-Преседателъ на Св. Синодъ. На 27 май т. г. Наместникъ-Преседателъ на Св. Синодъ бѣ посетенъ отъ бележития английски държавникъ и общественикъ и голѣмъ приятелъ на България съръ Едуаръ Бойлъ. На 28 с. м. Негово Високопреосвещенство даде въ Кремиковския манастиръ обѣдъ въ честь на съръ и леди Едуаръ Бойлъ, на който сж присѣдствавали Тѣхни Високи Преосвещенства синодалнитѣ митрополити св. Софийскиятъ г. Стефанъ и св. Врчанскиятъ г. Паисий.

Откриване бюста-памятникъ на проф. Маринъ Дриновъ. Миналата недѣля, на 31 май, т. г. бѣ откритъ въ Борисовата градина бюстъ-памятникътъ на бележития нашъ историкъ — проф. Маринъ Дриновъ. Осъщественано извърши Негово В. Преподобие Архимандритъ Иосифъ, протосингелъ на св. Софийска митрополия. Говориха Архим. Иосифъ, бишавият м-ръ г. Ст. Костурковъ, проф. д-ръ П. Никовъ, проф. П. Цоневъ и др. които изтъкнаха скромността на покойния ученъ, съчетана съ една беззаветна любовь, трудолюбие и безпристрастие при разработването историята на българитѣ, история която ни прави известни и която ни издига въ очитѣ на чуждия святъ.

Трагичната смъртъ на Христина Морфова. На връщане отъ Розовата долина, недалече отъ гр. Пирдопъ, на 1. т. м. трагично загина при автомобилна катастрофа голѣмата народна пѣвица Христина Морфова. Богъ да я прости! Вѣчна ѝ паметъ!

II. Въ чужбина.

Православна конференция за религиозна педагогика ще се състои т. г. въ края на м. юни (29 и 30) въ гр. Даселъ (Германия). Първа среща на правосл. религиозни работници между младежта се състояла презъ ноември 1931 г. въ гр. Солунъ (свещана по инициатива на всемирната христ. студентска федерация). Презъ 1934 г. въ гр. Парижъ е започналъ да излиза подъ редакцията на руския православенъ педагогъ Проф. В. Зыковски „Бюлетинъ за религиозна педагогика“. Въ връзка съ това се започва и единъ живъ обменъ на мисли по разни принципи и методи за религиозна работа между православната младежъ, въз основа принципитѣ на православната култура, но и съ запознаване и използване, до колкото е полезно, работата и методитѣ на религиозната педагогика въ Западна Европа. Главна прѣчка, за сътрудничество на православнитѣ педагози въ тая областъ е тѣхната раздѣленостъ и незнание единъ другого. Оттукъ е нуждата отъ една международна конференция на правосл. педагози. Използувайки случая на общата международна конференция на религиознитѣ педагози, които ще се състои въ гр. Даселъ (Германия) и на които ще има и православни религиозни педагози, последнитѣ ще се събератъ пакъ тамъ на една особита своя конференция. Предполага се, че на тая конференция ще могатъ да се събератъ отъ 12—16 души. Програмата на конференцията обгръща следнитѣ въпроси: 1. Религиозното възпитание въ православнитѣ страни въ връзка съ идеята за православна култура. 2. Икуменизъмътъ и работата между младежта. 3. Църквата и религиозната работа съ младежта извънъ църквата. 4. Насоката на библейскитѣ курсове споредъ духа на православието. 5. Принципитѣ на православната педагогика. 6. Националната проблема въ православнитѣ

страни. 7. Проблемата за междуправославно сътрудничество. 8. Създаване единъ центъръ на религиозна педагогика. 9. Бюлетинъ за религиозна педагогика. 10. Отношение къмъ международнитѣ религиозно-педагогически организации.

Отъ България участие въ тая конференция ще вземе о. прот. Христо Димитровъ, професоръ по катихетика въ Богословския факултетъ.

Балканска православна конференция по практическию християнство се е състояла отъ 11—16 май т. г. въ гр. Нови-Садъ (Югославия), въ дома и подъ председателството на тамошния Епископъ Иринея (Чиричъ). Конференцията е имала за задача да подготви, отъ православно гледище, главнитѣ въпроси на II-та всемирна междущърковна конференция за практическию християнство, като главни въпроси на които сж определени: Църква, нация, държава и международни отношения*. На конференцията сж чели реферати: протопрецистеръ Стефанъ Цанковъ 1) по въпроса: „Има ли канонизирана система на отношение между църква и държава въ православната църква?“ и 2) „Държавата като богословска проблема отъ православно гледище“; проф. Братчютичъ (отъ богослов. факултетъ въ Атина); — по въпроситѣ: „православната църква и нацията“ и „православната църква и държавата“; проф. Шербанъ Йонеску (отъ богослов. факултетъ въ Букурещъ) — по въпроса „православната църква и оторитарната държава“; проф. Б. Вишеласцевъ (отъ руския православ. богословски институтъ въ Парижъ) — по въпроса: „държавно право и християнската идея за справедливостта“ и Д-ръ Хансъ Шюнфелдъ (директоръ на научния християнско-социаленъ институтъ въ Женева) — по въпроса: „Църквата и междудържавнитѣ отношения“. Въ разискванията на конференцията сж взели живо участие двамата учени акриерен на сръбската правосл. църква: Новосадскиятъ епископъ Иринея и Битолско-охридскиятъ епископъ Николай Велемировичъ. Членоветѣ на конференцията сж посетили въ близкия до Нови-Садъ гр. Сремски-Карловци сръбския патриархъ Варнава и членоветѣ на Св. Синодъ, които сж показали живъ интересъ къмъ работата на конференцията.

Конференцията е дошла и до известни практически аявления, които ще се съобщатъ на висшитѣ управителни тѣла на православнитѣ църкви.

Икуменическия богословски семинаръ при университетъ въ Женева урежда и тая година отъ 28 юлия до 15 августъ курсъ отъ лекции на следнитѣ теми: 1. Проф. Д. Тилихъ (отъ НюЙоркъ) — „Религиознитѣ смисълъ на нашето историческо съществуване“; 2. Проф. Д. Вилъ (Страсбургъ) — „Главнитѣ типове на християнитѣ култове (изповѣдания) отъ икуменическо гледище“; 3. Проф. Д. Алахъ (Ерлангенъ, Германия) — „Икуменическото значение на аугсбургското изповѣдане“; 4. Проф. Фр. Гавинъ (Ню-Йоркъ) — „Англиканското разбиране за църквата въ миналото и въ настоящето“; 5. Д-ръ Висертъ Туфтъ (Женева) — „Мисонерскитѣ проблеми въ настояще време“; 6. Д-ръ Хансъ Лиле (Берлинъ) — „Есхатология и история“; 7. Д-ръ Г. Теленъ (отъ международното трудово бюро, Женева) — „Съвремената социална политика“; 8. Проф. Д. Хойтхемба (Гронингенъ) — „Проблемата за народна църква — свободната църква въ холандския протестантизъм“; 9. Проф. Д. М. Дибелиусъ (Хайделбергъ) — „Църквата и свѣтъ въ новия заветъ“ и „Непринадлестностъ на свѣтъ къмъ църквата“; 10. Проф. Б. Вишеласцевъ (отъ руския правосл. институтъ въ Парижъ) — „Естествено богословие и Богословие на откровението въ православната църква“; 11. Д-ръ Хансъ Шюнфелдъ (директоръ на научния христ. социаленъ институтъ, Женева) — „Икуменическа работа по държавната проблема“; 12. Проф. Д. Турнайелъ

(Базелъ) — „Законъ и Евангелие въ Нагорната проповѣдь“; 13. Проф. Хомригхаузенъ (Индиянополис, Сев. Америка) — „Духовна размяна между европейското и американското богословие“; 14. Проф. Адолфъ Келеръ (Женева) — „Ихуменическото движение и църковната отговорност“; 15. Проф. Х. Аливагосъ (Атина) — „Православната църква и каноническото право“ и 16. единъ английсканъ професоръ — „църквата и държавата въ англиканизма“.

Лекциитъ се четатъ на френски, нѣмски и английски, като се превежда и на тритъ езика. За квартира и пансионъ се плаща отъ 4:50 до 6 шв. фр. дневно. Сведения дава Дирекцията на Семинара geneve, 1, Rue des Photographes.

Международенъ безбожнически („свободомислящъ“) конгресъ се състоя това година по Великъ-денъ въ Прага. На тоя конгресъ се обединиха двата голѣми съюза: „Международниятъ съюзъ на свободомислящитъ“ (социалдемократически) и „Международниятъ съюзъ на пролетарскитъ свободомислящи“ (комунистически, стоящъ подъ ръководството на III-ия комунистически интернационалъ, т. е. на съветска Москва). Това е събитие отъ голѣма важностъ, сжщо и за всички християни. Най-новата тактика на комунистическа Москва е — подъ маската на „народенъ фронтъ“ да събере социал-демократи съ комунисти. По сжщата линия на Москва се удава да събере социал-демократическитъ свободомислящи съ вояващитъ безбожници на „пролетарското свободомислие“, та да може по-лесно да привлече всички въ общия свѣтовенъ фронтъ на вояващето противъ вѣрата, християнството и църквата безбожие. Забележително е сжщо, че за подпредседател на постоянното бюро на така обединенитъ („свободомислящи“) е билъ избранъ свѣтскиятъ делегатъ Лукачевски. За председателъ на това бюро е избранъ Д-ръ Терезанге. За седището на тоя новъ интернационалъ е избранъ гр. Брюкселъ. Иднатия конгресъ щѣлъ да стане презъ 1938 г. въ Парижъ.

Обръща внимание и прикритата форма, подъ която тия безбожници ще искатъ да водятъ своята международна борба. А именно като цели на тоя интернационалъ се поставятъ: Борба срещу всѣкакво духовно потисничество и духовно робство; срещу фашизма и клерикализма; хвърляне мостъ между свободомислящитъ и милионитъ работници, които още се държатъ о „вѣрата“. Маската на новата обединена международна безбожна акция се вижда и отъ новия методъ, който се препоръчва: тамъ, дето борашитъ се свободомислящи сж малцинство, да отбѣгватъ прѣкото нападение на вѣрата и да се представятъ за „поддръжници на едно напредничаво образование въ областта на естественитъ науки и историята“.

Какъ трѣбва да се разбира тия лицемѣрни ни разкрива свѣтскиятъ органъ на вояващитъ безбожници „Антирелигиозникъ“ (1936, априлъ, 18 стр.), който като главна задача на правния конгресъ поставя „борба за демократически права и за свобода на съвѣстъта, борба за наученъ и културенъ напредъкъ противъ клерикалната реакция, борба за обединението на безбожничитъ отъ цѣлъ свѣтъ“. Въ сжщиятъ смисълъ се изказва и другиятъ органъ на свѣтскитъ вояващи безбожници — „Безбожникъ“ (1936, априлъ, стр. 2): „Новиятъ интернационалъ (на свободомислящитъ) открива голѣми перспективи за работа. Безбожничитъ на свѣтския съюзъ ще стоятъ въ прѣвитъ редове и ще засилатъ безбожническия единенъ фронтъ“.

За ония, които иматъ очи да виждатъ, е ясно: противъ какво „духовно потисничество и духовно робство“ и за каква „свобода на съвѣстъта“ ще се бори новиятъ международенъ свободомислящъ (безбожнически)

съюзъ: за това ни дава най-добъръ примѣръ съветска Русия, където сж потиснати всѣкаквъ свободенъ духъ и всѣкава свободна съвѣстъ.

Но какво правятъ християнитъ отъ цѣлия свѣтъ предъ вида на тая все по-вече обединяваща и засилваща се война на безбожното срѣщу религията, християнството и църквитъ?

Д-ръ Ст. Стаччевъ

ИЗДАНИЯ НА СВ. СИНОДЪ

Въ църковния магазинъ „Св. Николай Чудотворецъ“ на ул. „Клементина“ № 12 (жгѣла съ ул. „Царь Колоязнь“) се продаватъ всички издания на Св. Синодъ, като:

Библия	Религиозно-философска литература
Нови Заветъ	Албумъ „Св. Ал. Невски“
Евангелие	Книжни икони
Богослужебни книги	Религиозни картинки
Учебници за духовн. семина.	

Братя Г. Алексиеви — комбиколѣари

ул. „Ломска“ № 1, до църквата „Св. Спасъ“.

Въ магазинъ ни виляги има голѣмъ изборъ икони и свѣщници. Искатѣ безплатно каталога ни!

2—172—1

Настоятелство на църквата „Св. Архангелъ Михаилъ“ — с. Гаврилово, Сливенско.

Обявление № 24. Обявява се на интересувашитъ се че на 16-тия день отъ публикуванетоъ настоящето въ „Църковенъ вестникъ“, отъ 15 до 17 часа въ канцеларията на църковното настоятелство, ще се произведе търгъ съ вѣна конкуренция за отдаване подъ наемъ църковния дюкянъ и една стая до дюкяна въ село Гаврилово.

Чл. 125 отъ закона за Б. О. П. е задължителенъ за конкуренцията.

Тържниятъ книга се преглеждатъ въ църковната канцелария всѣки денъ.

с. Гаврилово, 26. V. 1936 год.

Отъ настоятелството.

1—171—1

Църковно настоятелство при храма „Св. Константинъ и Елена“ — Пловдивъ.

Обявление № 17. Църковното настоятелство обявява, че енорията при храма, състояща се отъ 136 къщи, е вакантна.

Търси се кандидатъ за свещеникъ съ висше богословско образование, а въ краенъ случай, ако такъвъ не се яви, и съ семинарско образование.

Желещитъ да заематъ енорията, да подадатъ документитъ си въ Пловдивската митрополия и да се явятъ въ църквата на пѣние, проповѣдь и опознаване.

Пловдивъ, 16 май 1936 год.

Отъ настоятелството.

1—174—1

Петъръ Кушлевъ художникъ рѣзбаръ

Притежава и Синодално разрешение. Изработва иконисти, владишки и царски тронове и пр. при най-износни цени и условия. София, ул. „Кадемлия“ № 13.

1—125—1

Редакторъ: Проф. Д. В. Дюлгеровъ.

Печатница С. М. Стайковъ — София